

stavce (3.) nemá. Nesprávně proto o d m í t l rekursní soud rekurs proti usnesení dne 1. června 1934, podaný dne 15. června, tedy podle § 36 zák. čís. 100/31 sb. z. a n., včas. Jest zřejmé, že tu nejde o námitky ve smyslu § 35 odhadního řádu čís. 100/33 sb. z. a n., neboť toto ustanovení podle svého doslovu týká se jen řízení exekučního, jak vysvítá z výpočtu osob v odstavci prvním a druhém uvedených i z lhůty osmidenní k námitkám a z ustanovení, že o nich rozhodne e x e k u č n í soud.

Čís. 13951.

Železniční zaměstnanci.

Z toho, že cena přiděleného naturálního bytu přesahuje zaměstnancův místní přídavek, vyplývá jen, že zaměstnanci nesmí býti na naturální byt sráženo více, než činí jeho místní přídavek, nelze však z toho vyvozovati, že zaměstnanci není možné, by se do takového bytu nastěhoval, a že mu proto přísluší nárok na diety pro nemožnost ubytování.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, Rv II 366/33.)

Žalobce, staniční manipulant, domáhal se na československém eráru zaplacení diet, ježto se nemohl nastěhovati do přiděleného naturálního bytu v Z. Procesní soud první stolice původně uznal podle žaloby. Odvolací soud usnesením ze dne 24. listopadu 1932 zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Jde o výklad § 78 odst. (3) písm. d) služ. řádu, ježto žalobce tvrdí, že se nemohl nastěhovati do přiděleného naturálního bytu v Z., a že mu proto přísluší diety za dobu od 1. května 1931 až do 17. června 1931 ve výši, jak je přisoudil první soud. První soud měl za to, že nemohoucnost, pokud se týče nemožnost se nastěhovati jest spatřovati v tom, že na žalobci byla požadována za naturální byt v Z. větší náhrada, než měl v Z. činžovného, a že byl proto oprávněn přidělený byt odmítnouti a nemohl se proto tam nastěhovati. Než tento výklad § 78 služ. řádu nelze dávat. I když zjištění prvního soudu, že byla na žalobci požadována větší náhrada za byt, než měl činžovného, jest správné, nelze jen z toho dovozovati nemožnost nastěhovati se do bytu. Žalobce měl možnost se nastěhovati a vše ostatní nemůže padati v úvahu, ježto otázka výše nájemného, pokud se týče náhrady za naturální byt, byla by se vyřídila svou cestou, administrativní po případě soudní. Nemožnost nelze spatřovati v tom, že se na žalobci požadovalo něco, co odporovalo služebnímu řádu. Ustanovení § 79 vl. nař. nemůže zde přicházeti v úvahu. Avšak žalobce tvrdil ještě ve sporu, že se nemohl nastěhovati do přiděleného naturálního bytu v Z. i proto, že byt se nehodil k obývání, ježto je vlhký, studený a nedá se vytopit. Tímto šetřením se první soud se svého stanoviska vůbec nezabýval. Podle právního názoru soudem odvolacím však jest třeba i tuto okolnost vyšetřiti a vysvětliti. Procesní soud první stolice pak žalobu zamítl,

zjistiv, že žalobci přidělený byt v Z. nebyl vlhký, ani studený, ani nezdravý. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil, poukávav k důvodům svého zrušovacího usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Nárok na odškodnění podle § 78 odst. 3 d) služ. řádu pro zaměstnance československých státních drah, nárok na diety z důvodu nemožného ubytování, by žalobci příslušel, kdyby se byl nemohl ihned nastěhovati do přiděleného mu naturálního bytu v novém působišti. Avšak odvolací soud ze zjištěných, pokud se týče nesporných okolností správně usoudil, že žalobci bylo možné, by se od 1. května 1932 nastěhoval do naturálního bytu, který mu byl od toho dne v Z. přidělen a uvolněn. O nemožnosti nastěhování z důvodů finančních nelze tu mluvit. V § 48 odst. (1) služebního řádu jest sice stanoveno, že přiměřený naturální byt může býti přikázán v náhradu za místní přídavek, ale z toho, že cena přiděleného naturálního bytu přesahuje snad zaměstnancův místní přídavek, by vyplývalo jen, že zaměstnanci nesmí býti za naturální byt sráženo více, než činí jeho místní přídavek, nelze však z toho vyvozovati, že zaměstnanci není možné, by se do takového bytu nastěhoval, a že mu z tohoto důvodu přísluší nárok na diety pro nemožnost ubytování podle § 78 odst. 3 d) služebního řádu. Ustanovení § 79 služ. řádu upravuje zcela jiné případy, než o jaký jde v souzené věci, takže pro posouzení důvodnosti žalobního nároku nemá významu.

Čís. 13952.

Poznámka odpůrčí žaloby nepozbývá významu tím, že byl žalobci odpůrčí nárok pravoplatně přiznán, nýbrž zajišťovací účel poznámky trvá i po pravoplatném žalobci příznivém ukončení odpůrčího sporu až do doby, kdy odpůrčí nárok věřitelův bude splněn buď tím, že odpůrce odporovatelův uspokojí pohledávku, která přísluší odporujícímu věřiteli proti dlužníku, buď tím, že si věřitel sám uspokojení svého nároku vymůže. Nestačí, že odpůrce odporovatelův složil k soudu peníz, jímž měla býti zaplácena část pohledávky (na výživném).

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1934, Rv II 807/32.)

K žalobě Anežky K-ové na Josefa K-a bylo manželství stran rozvedeno od stolu a lože a žalovaný byl uznán povinným platiti žalobkyni výživné 100 Kč měsíčně. Ještě za sporu prodal Josef K. nemovitosti svému synu Františku K-ovi. Anežka K-ová vedla napotom proti Františku K-ovi odpůrčí spor, jenž byl knihovně poznamenán a v němž bylo pravoplatně rozhodnuto, že kupní smlouva ze dne 1. března 1929 mezi Josefem a Františkem K-ovými o nemovitostech a vlastnické právo Fran-